

A Kúria a dr. Bordács István ügyvéd és dr. Ricza Ferenc ügyvéd által képviselt I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., és VII.r. felpereseknek a dr. Haid Tibor jogtanácsos által képviselt alperes ellen devizaellátmány megfizetése iránt a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróságnál 1.M.37/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Fejér Megyei Bíróság 3.Mf.21.283/2011/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fejér Megyei Bíróság 3.Mf.21.283/2011/3. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 1.M.37/2010/47. számú ítéletét megváltoztatja és a felperesek keresetét elutasítja.

Kötelezi az I.r. felperest 350.000 (háromszázötvenezer) forint, a II.r. felperest 250.000 (kettőszázötvenezer) forint, a III.r. felperest 150.000 (egyszázötvenezer) forint, a IV.r. felperest 175.000 (egyszázhetvenötezer) forint, az V.r. felperest 210.000 (kettőszázötvenezer) forint, a VI.r. felperest 400.000 (négy százezer) forint, a VII.r. felperest 310.000 (háromszázötvenezer) forint együttes első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költség alperes javára tizenöt nap alatt történő megfizetésére.

Kötelezi az I.r. felperest, hogy fizessen meg 513.300 (ötszázötvenháromezer-háromszáz) forint elsőfokú, 513.300 (ötszázötvenháromezer-háromszáz) forint másodfokú, 855.500 (nyolcszázötvenötezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a II.r. felperest 361.300 (háromszázhatvanegyezer-háromszáz) forint elsőfokú, 361.300 (háromszázhatvanegyezer-háromszáz) forint másodfokú és 602.200 (hatszázkettőezer-kettőszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a III.r. felperest 215.300 (kettőszázötvenötezer-háromszáz) forint elsőfokú, 215.300 (kettőszázötvenötezer-háromszáz) forint másodfokú és 358.800 (háromszázötvennyolcezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a IV.r. felperest 253.700 (kettőszázötvenháromezer-hétszáz) forint elsőfokú, 253.700 (kettőszázötvenháromezer-hétszáz) forint másodfokú és 422.800 (négy százhuszonkettőezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, az V.r. felperest 296.500 (kettőszázkilencvenhatezer-ötszáz) forint elsőfokú, 296.500 (kettőszázkilencvenhatezer-ötszáz) forint másodfokú és 494.100 (négy százkilencvennégyezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a VI.r. felperest 581.800 (ötszáznyolcvanegyezer-nyolcszáz) forint elsőfokú, 581.800 (ötszáznyolcvanegyezer-nyolcszáz) forint másodfokú és 969.600 (kilencszázhatvankilencezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, a VII.r. felperest 432.800 (négy százharminckettőezer-nyolcszáz) forint elsőfokú, 432.800

(négy százharminckettő ezer-nyolcszáz) forint másodfokú és 721.300 (hét százhuszonegyezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam javára, felhívásra.

I n d o k o l á s

Az I.r. felperes 2008. szeptember 9-étől 2010. szeptember 29-éig, a II.r. felperes 2007. szeptember 20-ától 2009. szeptember 29-éig, a III.r. felperes 2008. március 12-étől 2009. szeptember 29-éig, a IV.r. felperes 2009. március 17-étől 2010. március 24-éig, az V.r. felperes 2008. szeptember 9-étől 2009. szeptember 29-éig, a VI.r. felperes 2008. szeptember 17-étől 2010. november 29-éig, a VII.r. felperes 2008. szeptember 9-étől 2010. március 24-éig teljesített az E. C.B.M.M.K. állományában törzstisztként szolgálatot. A szolgálatteljesítésük idejére sem az M.H., sem a nemzetközi szervezet nem biztosított részükre természetbeni ellátást, ehelyett a 2007. július 1-jétől az E. Közgyűlés határozatával a törzstisztek ellátására a korábbi térítésmentes természetbeni ellátás helyett megállapított MSA (magyarul missziós létfenntartási díj) ellátásban részesültek az E.-től. Devizaellátmányt nem kaptak, bizonyos feltételek teljesülése mellett az I., a IV., valamint a VI.r. felperes külföldi napidíj kiegészítésben részesült. A felperesek C.-n maguk gondoskodtak a szállásról, az étkezésről és a munkábajárásról.

A felperesek a devizaellátmány folyósításának elmaradását sérelmezve panasszal éltek, a H.M. H.V. főnöke azonban a szolgálati panaszt valamennyiük esetében elutasította. Az indokolás szerint a 26/2007. (VI.20.) HM rendelet irányadó rendelkezéseiből következően az E-től mint nemzetközi szervezettől folyósított pénzbeli ellátás mellett devizaellátmány nem, legfeljebb a 37/A. § szerinti kritériumok teljesülése esetén külföldi napidíj kiegészítés volt folyósítható a részükre.

A felperesek a szolgálati panaszt elutasító határozattal szemben határidőben fordultak keresettel a munkaügyi bírósághoz. Módosított keresetükben a panaszt elutasító határozat hatályon kívül helyezését, az alperesnek a külszolgálatra el nem számolt devizaellátmány (az I., a IV., a VI.r. felperes esetében a külföldi napidíj kiegészítéssel csökkentett) összegének és törvényes késedelmi kamatainak megfizetésére kötelezését kérték perköltségük megtérítése mellett.

Érvelésük szerint mint törzstisztek a 2001.évi XCV. törvény (Hjt.) 2. § (32) bekezdésének megfelelő békefenntartóként az e feladatokban való részvétel időtartamára e törvény 125/A. §-a értelmében devizaellátásra jogosultak. Ez a juttatás napidíj kiegészítéssel nem helyettesíthető. Vitatták, hogy az esetükben a 26/2007. (VI.20.) HM rendelet (a továbbiakban: R.) 37/A. §-ában foglaltakat kellene alkalmazni. Jogértelmezésük szerint az MSA rendeltetésénél fogva a természetbeni ellátás térítésmentes kiváltását szolgálja, és nem tekinthető az R. 33. § (3) bekezdése szerinti pénzbeli ellátásnak. Kiemelték, hogy a kiküldött a

külföldi szolgálat idejére a külön jogszabályokban és rendelkezésekben meghatározott térítésmentes ételmezési, elhelyezési, valamint egészségügyi ellátásra jogosult, továbbá részükre természetben kell biztosítani a külszolgálat ellátásához szükséges ruházatot, fegyverzetet, egyéb felszerelést. Ezen természetbeni ellátáson túlmenően devizaellátmányra, illetőleg a feltételek teljesülése esetén külföldi napidíjra és egyéb költségtérítésre is jogosultak. Az MSA az E. által nyújtott természetbeni járandóságok megváltását jelenti, ilyen módon nem helyettesítheti a korábbi nemzeti pénzbeli ellátást.

Az MSA és a nemzeti pénzbeli ellátás eltérő jellegét és természetét igazolja, hogy a devizaellátmány beosztástól, rendfokozattól, a kontingens tevékenységének jellegétől, a külföldi állomáshely viszonyaitól függően eltérő mértékű. A természetbeni ellátás funkcióját megcélzó MSA viszont egységes átalányösszegben meghatározott.

Hátrányos megkülönböztetés érte őket, mivel az E. C.B.M. állományába tartozó nem törzstiszteket változatlanul térítésmentesen, természetben megillették az R. 33. § (1) bekezdése szerinti ételmezési, elhelyezési és egészségügyi ellátások, ezen felül még pénzbeli ellátásként devizaellátmányban is részesültek. Nekik pedig mint MSA-val ellátott állománynak, saját maguknak kellett fizetniük a többiek által térítésmentesen kapott szolgáltatásokért. Az azonos állományba tartozók egyes csoportjainak ilyen megkülönböztetése az Alkotmány 70/B. § (2) bekezdése rendelkezéseibe is ütközik.

Az alperes elsődlegesen a keresetek elutasítását azért kérte, mert a felperesek a szolgálati panasz benyújtására nyitva álló 30 napos határidőt elmulasztották. Az I., II., és V.r. felperesek pedig az objektív egyéves határidőt is túllépve terjesztették elő panaszukat.

Hivatkozott továbbá arra is, hogy az MSA pénzbeli ellátás, ezért a felperesekre az R. 37/A. § rendelkezéseit kell alkalmazni. Erről a külszolgálat ellátását megelőzően tájékoztatást kaptak, és arról is, hogy devizaellátmányban nem fognak részesülni. Vitatta a hátrányos megkülönböztetés fennálltát.

A Székesfehérvár i Munkaügyi Bíróság 1.M.37/2010/47. számú ítéletével kötelezte az alperest az I.r. felperes javára 8.555.451 forint, valamint ennek 2009. szeptember 18-ától számított késedelmi kamata, továbbá 215.000 forint perköltség, a II.r. felperes javára 6.022.237 forint valamint ennek 2009. február 13-ától számított késedelmi kamata és 150.000 forint perköltség, a III.r. felperes javára 3.588.801 forint valamint ennek 2009. április 24-étől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és 90.000 forint perköltség, a IV.r. felperes javára 4.227.977 forint és ennek 2009. szeptember 19-étől a kifizetésig járó késedelmi kamata és 106.250 forint perköltség, az V.r. felperes javára 4.941.378 forint valamint ennek 2009. április 4-étől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és 125.000 forint perköltség, a VI.r. felperes

javára 9.696.132 forint és ennek 2009. október 23-ától a kifizetésig járó késedelmi kamata és 242.500 forint perköltség, a VII.r. felperes javára 7.212.922 forint valamint ennek 2009. június 16-ától járó késedelmi kamata és 181.250 forint perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy az illeték az állam terhén marad.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az alperes a perben utólag alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperesek elmulasztották a szolgálati panaszra nyitva álló határidőt. A Hjt.-ben foglalt eljárási joggyakorlási határidő megtartottságát a panaszt elbíráló állományilletékes parancsnok tartozott megvizsgálni, és az esetleges késedelmi ok következményeit is megvonni. A panaszt elbíráló határozatok azonban elkészettségre nem utalnak, bírói út igénybevételeéről tájékoztatták az érintetteket. A felperesek a Hjt. 223. § szerinti határidőt megtartva nyújtották be a keresetüket a bírósághoz. Utalt továbbá arra, hogy a jogszabályi rendelkezésektől eltérő, adott esetben a dolgozóra kedvezőtlenebb javadalmazási feltételek kikötése állapotsérelemet jelent, amelyet mindaddig vitatni lehet, amíg a sérelmes állapot fennáll, ezért késedelemről nem lehet szó.

A munkaügyi bíróság rögzítette, hogy a felperesek a c. kontingens tagjaként békefenntartó műveletekben vettek részt, ezért a Hjt. 125/A. § rendelkezései figyelembevételével devizaellátmányra lehettek jogosultak. Az R. 33. §-ban foglalt rendelkezéseket kellett e körben a bíróságnak értelmezni vizsgálva azt, hogy az MSA folyósítása az R. 33. § (3) bekezdése szerinti kizáró oknak tekintendő-e a devizaellátmányra való jogosultság szempontjából.

Az E.B.M.F.-nek az MSA szabályozásával kapcsolatos, fordításban csatolt irata szerint a Közgyűlés Bizottsága a 2007. július 1-jétől hatályba lépett határozata rögzítette az MSA rendeltetését, folyósításának szabályait. Ennek pontja és pontja alapján a munkaügyi bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az MSA rendeltetésénél fogva kifejezetten a szállás és az étkezés, illetve az egyéb természetben nyújtott ellátás kiváltását hivatott szolgálni. A rendeltetése és a természete alapján annak nincs jelentősége, hogy olyan összegben folyósítják, amely a szolgálattal összefüggésben felmerült költségekre is fedezetet jelent. Az MSA így a devizaellátmány kiváltására nem lehet alkalmas függetlenül attól, hogy mind a devizaellátmány, mind az MSA költségtérítés jellegű, rendeltetésük azonban eltérő. Ezért a kifejezetten a természetbeni ellátások megváltásaként juttatott MSA a devizaellátmány iránti jogosultságot kizáró pénzbeli ellátásnak nem minősülhet.

A Hjt. 125/A. §-a generális rendelkezései szerint a békefenntartó műveletekben résztvevők devizaellátmányra tarthatnak igényt. A törvény 287. § (2) bekezdése felhatalmazása alapján hozott R. azonban a törvénnyel ellentétesen bizonyos feltételek esetén a békefenntartókat teljes egészében kizárja a devizaellátmányra jogosultak köréből. Ezért a magasabb rendű jogforrást kellett a

bíróságnak alkalmaznia.

A munkaügyi bíróság mindezek alapján megállapította, hogy az egyébként nem vitatott időtartamú békefenntartói külszolgálat idejére a felperesek devizaellátmányra jogosultak a módosított keresetüknek megfelelő összegben.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fejér Megyei Bíróság 3.Mf.21.283/2011/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és kötelezte az alperest a felperesek javára másodfokú perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a le nem rótt fellebbezési ítéletet az állam viseli.

A megyei bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokainál fogva hagyta helyben a Pp. 254. § (3) bekezdésre tekintettel.

Rögzítette, hogy a Hjt. 125/A. § és az R. 33. § (3) bekezdés, illetve 37/A. § között az MSA fogalmának helyes értelmezése esetén nincs valóságos ellentmondás, mert az MSA - habár külföldi pénznemben fizeti az E. - valójában nem pénzbeli ellátás, hanem a békemissziós küldetésben résztvevő valamennyi magyar katonát megillető természetbeni ellátás (szállás, étkezés, ruházkodás, tisztálkodás, stb.) pénzbeni megfelelője (fedezete).

Az ennek bevezetéséről szóló E. közgyűlési határozat világosan kimondja, hogy a kérdéses ellátmány a táboron kívül lakó törzstiszteknek jár, mégpedig azért, mert ők nem kapnak természetbeni ellátást. Ha mégis bemennek a táborba, vagy úgy adódik, hogy olyan útra mennek, ahol szállást és étkezést kapnak, akkor nem lesz, vagy csökkentett mértékben lesz MSA juttatásuk.

A perbeli kérdés megítélésénél abból kell kiindulni, hogy a magyar jogszabályok szerint külmissziós magyar katonát kétféle juttatás illeti meg: természetbeni és pénzbeli. Ha az alperes nézete szerint a felperesek által kapott MSA pénzbeli ellátás, akkor azért tehető felelőssé, mert megfosztotta őket a természetbeni ingyenes ellátástól. Az alperes ugyanis nem bizonyította, hogy az MSA olyan kettős rendeltetésű juttatás, amely a természetbeni járandóság ellenértékét, valamint a táborlakók devizaellátmányát egyaránt maradéktalanul magában foglalja. Meg sem kísérelte bizonyítani, hogy a városlakó törzstiszteknek mennyibe kerülhetett a megélhetés, és mennyi pénzük maradhatott az MSA-ból olyan rendkívüli kiadásokra, amit a táborlakó katonák a devizaellátmányukból a városban kifizethettek.

Az MSA viszonylag magas összege a természetbeni ellátás törzstiszteknek járó magasabb szintjét hivatott kifejezni, továbbá azt, hogy az egyedi szolgáltatások fajlagos költsége mindig magasabb, mint a tömeges tábori ellátásé. Az ellátás magas összegéből nem következik, hogy abba a devizaellátmány is beletartozna.

Az elsőfokú bíróság a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét is szem előtt tartva helyesen döntött, amikor az MSA-at a magyar munkáltató által nyújtandó természetbeni ellátással azonosította, és amellett megítélte az ugyancsak magyar munkáltatót terhelő devizaellátmányt is.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a felperesek keresetének elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a peres eljárásban alappal hivatkozhatott a szolgálati panasz előterjesztésére irányadó 30 napos elévülési jellegű és egy éves jogvesztő határidő elmulasztására, vagyis a Hjt. 217. § (2) bekezdésében foglaltak megsértésére. Ezért a felperesek keresetét a bíróságoknak elsődlegesen elkésettség okán kellett volna elutasítaniuk.

Álláspontja szerint azonban érdemben is jogellenes a jogerős ítélet.

Téves a bíróságok megállapítása, miszerint az MSA rendeltetésénél fogva kizárólag a természetben nyújtandó szolgáltatások megváltásaként jár. Az azt bevezető E. közgyűlési határozat szerint annak másik célja a küldő államnak a törzstisztek után folyósított úgynevezett fejkvóta helyettesítése is volt, amely a honvédségi devizaellátmány forrásának jelentős hányadát képezte.

Téves az a megállapítás is, hogy az MSA nem minősül az R. 33. § szerinti pénzbeli ellátásnak. Az R. ugyanis csak a természetbeni és a pénzbeli ellátás fogalmát ismeri, a bíróságok által alkalmazott „természetbeni ellátás megváltásaként juttatott ellátás” fogalmát nem. Az MSA-t közvetlenül az E-től pénzben folyósították a törzstisztek részére. Az R. 33. § (3) bekezdése nem a nyújtott szolgáltatások rendeltetése, hanem annak formája alapján határozza meg a törzstisztekre is irányadó rendelkezést.

A devizaellátmány folyósításának elmaradásával a felperesek esetében nem sérült az egyenlő bánásmód követelménye, mivel nem voltak a nem törzstisztekkel összehasonlítható helyzetben. Ellenkező esetben is nem egy ellátás tekintetében kellene a diszkriminációt vizsgálni, hanem valamennyi részükre folyósított ellátás figyelembevételével. A jogerős ítélet diszkriminatív helyzetet teremt az MSA ellátásban nem részesülő állománnyal szemben, és az R. 5. § (1) bekezdésébe is ütközik. Diszkriminációra a felperesek a perben nem is hivatkozhattak, miután a szolgálati panaszukban erre nem tértek ki.

Téves a jogerős ítélet megállapítása, miszerint az R. a békefenntartókat nem zárhatja ki egészében a devizaellátmányra jogosultak köréből. A Rendelet megalkotására a perben érintett juttatások rendszerére vonatkozó 33. §-a és a devizaellátmányra vonatkozó 34-37/A. §-a szabályozására a Hjt. 287. § (2) bekezdés f) és i) pontja alapján adott felhatalmazás alapján került sor, mely szabályozás nem áll ellentétben a Hjt. 125/A. § rendelkezéseivel.

A felperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

Hangsúlyozták, hogy az igény érvényesítésével nem késtek el figyelemmel arra is, hogy a jogellenes illetmény megállapítás állapotsérelmet jelent.

Hivatkozásuk szerint az MSA-nak nincs kettős célja, és devizaellátmány tartalma sem, hanem költségtérítés jellegű. Bevezetése nem a devizaellátmány helyett, hanem kizárólag a

természetbeni juttatás kiváltása céljából történt. A felperesek külföldi szolgálata a Hjt. 2. § (32) bekezdés c) pontja szerinti békefenntartó műveletekben való részvételnek felel meg. A békefenntartó külföldi szolgálatot ellátó katonák részére a Hjt. 125/A. § alapján devizaellátmányt kell folyósítani.

Hangsúlyozták, hogy a felpereseket ért diszkriminációt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a felperesek igényérvényesítésének elkésettségére. Az elsőfokú bíróság e körben a jogszabályok helyes értelmezésével helytállóan fejtette ki jogi álláspontját, és emelte ki, hogy a szolgálati panasz érdemi elbírálására tekintettel a felpereseknek a Hjt. 223. § (1) bekezdés a) pontja alapján megnyílt a lehetőségük a kereset benyújtására. A bíróság csak a keresetindítási határidő megtartását vizsgálhatta. Helyesen fejtette ki álláspontját arról is, hogy a jogszabályok téves értelmezéséből eredő helytelen illetmény- valamint egyéb költségtérítés-különbözetre vonatkozó igény, mint állapotssérelem a sérelmes állapot fennállta alatt vitatható. Ebből következően a szolgálati panasz benyújtására a Hjt. 217. § (2) bekezdésében foglalt határidők számításának kezdő napja jelen esetben nem a felperesek vezénylési parancsainak keltezésétől számítandó.

Az alperes alaptalanul állította, hogy a Hjt. 223. § (1) bekezdés a) pontja alapján indult perben a szolgálati panasz elbírálásakor elő nem adott körülményekre ugyanazon jog (devizamegváltás iránti igény) körében nem lehet hivatkozni. Ezért a bíróságok jogszerűen, érdemben bírálták el a felpereseknek az egyenlő bánásmód megsértése körében tett előadásait.

A felperesek, mint az E. C.B.M.állományában szolgálatot teljesítő törzstisztek a Hjt. 125/A. §-ára alapítottan terjesztették elő devizaellátmány iránti igényüket. E rendelkezés szerint az állomány tagja a Hjt. 2. § (32) bekezdésének a) - b), f), valamint h) - j) pontja szerinti feladatokban való részvétel időtartamára az 52. §-ban foglaltak alapján jogosult devizaellátmányra, melynek a szolgálatteljesítés körülményeitől függő összege meghatározására külön jogszabályt hatalmaz fel a törvény. Az 52. § (4) bekezdés szerint külföldi szolgálat esetén a vezényeltet megillető juttatások és terhelő kötelezettségek mellett egyéb pénzbeli és természetbeni ellátások is megállapíthatók. Nem tiltott tehát, hogy a devizaellátmányt más elnevezéssel vagy ellátással összevontan folyósítsák.

A Hjt. 287. § (2) bekezdés e) - f), i) pontjaiban kapott felhatalmazás alapján - figyelemmel a Hjt. 52. § (4) bekezdésében, 125/A. §-ában foglaltakra is - a külföldi szolgálatot teljesítő devizaellátmányjáról, egyes ellátmányon kívüli pénzbeli járandóságairól rendelkező R. III. fejezete kifejezetten a béketámogató művelet keretében külföldi szolgálatot teljesítőkre

vonatkozó különös szabályokat tartalmazza. A juttatások rendszerénél a 33. § (1) és (2) bekezdés eltérő szabályokat tartalmaz a (3) bekezdéstől. Ez előbbiek szerint a kiküldött térítésmentesen és természetben jogosult élelmezési, elhelyezési, valamint egészségügyi ellátásra, szükséges ruházatra, fegyverzetre és felszerelésre, emellett devizaellátmányra valamint költségtérítésre. Az utóbbi szerint viszont a jogszabály ezen juttatások helyett csak a 37/A. § szerinti ellátás, külföldi napidíj kiegészítés folyósítását írja elő azoknak a kiküldötteknek, akiknek a külföldi ellátását pénzben és közvetlenül a béketámogató műveletet irányító nemzetközi szervezet biztosítja.

Nem vitatottan a felperesek az E-től közvetlenül MSA-ban (létfenntartási díjban) részesültek, ami az azt megállapító E. határozat szerint a korábban a missziót ellátók részére természetben biztosított ellátások kiváltását is célozta. Az E. B.M.F. kimenő faxa (irat) 3.a. és 5. pontjára figyelemmel azonban nemcsak az étkezés, szállás költségeinek, hanem a fegyverzet, a felszerelés, a lőszer, a ruházat költségeinek a fedezésére és a korábban rekreációs szabadságra járó juttatás, napidíj, valamint a küldő országok törzstisztjei után fizetett „alap visszatérítés” kiváltására is szolgált. Ez a 8. pontból is következik, miszerint ha a törzstisztek számára az elhelyezés, étkezés biztosított, a létfenntartási díj összege kevesebb.

Tekintettel arra, hogy az R. a 3. § m) pontjában adott fogalom meghatározás szerint a devizaellátmánynak a tartós külföldi szolgálatot teljesítők részére a külföldi tartózkodással összefüggésben felmerült többletkiadásokhoz és költségekhez való hozzájárulás a célja, megalapozatlan az eljáró bíróságok azon megállapítása, hogy az MSA-nak nincs olyan tartalma, amely nem felel meg devizaellátmánynak. Ezt ugyanis nem a nemzetközi szervezetek, dokumentumok szóhasználatából, hanem a pénzbeli juttatás rendeltetéséből kell megállapítani.

A bíróságok jogellenesen állapították meg, hogy az MSA nem minősül pénzbeli ellátásnak. Ez ugyanis az ellátás formája, melyet nem lehet a rendeltetése alapján másként minősíteni. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében arra helyesen hivatkozott, hogy az R. természetbeni és pénzbeli ellátás fogalmakat használ, nem ismeri a „természetbeni ellátás megváltásaként juttatott ellátás” fogalmát. Az MSA pénzbeli juttatási forma, amely a kiküldött békefenntartók külföldön történő napi létfenntartásának biztosítását szolgálja, és azt a béketámogató műveletet irányító nemzetközi szervezet biztosítja. Ezért az R. 33. § (3) bekezdés rendelkezései a felperesekre irányadóak, melyeket az alperesi munkáltatónak jogszabály rendelkezése folytán kötelező alkalmaznia.

Az R. a békefenntartó missziót teljesítők külföldi ellátásának formája (természetbeni vagy pénzbeli) és a folyósító személye különbözőségére tekintettel szabályozza eltérően a kiküldötteket megillető juttatásokat, ezért a külföldön szolgálatot teljesítők az ellátási formák különbözősége miatt nem tekinthetők azonos

helyzetben lévőknek, így diszkriminációról sem lehet szó.

A fentiekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, a felperesek keresetét elutasította.

Kötelezte a pervesztes felpereseket az alperes együttes első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján, míg az illetékviselésről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. május 22.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő